

Havanera del capvespre

Júlia Costa

Sota la llum de fanals emboirats
s'adorm el port quan arriba la tarda,
i les gavines s'emporten el sol
cap a horitzons amb castells i muntanyes.

L'amor se'n va com se'n va la claror,
gronxen les ones la vela que passa
i un vell vaixell ancorat en el port
somnia el temps d'impossibles viatges.

Tot passejant han tornat els records,
el primer amor a recer d'una barca,
i vells estius amb la lluna en el mar
quan la foscor no tenia enyorança.

Tot passejant els records han tornat,
però no han tornat els amics que esperava,
ni els vells amors que els naufragis hostils
van ofegar sota pluges estranyes.

L'aigua emmiralla la llum dels estels,
una llum tendra, petita i molt blanca,
que s'esmicola en el penya-segat
quan el vent fa les onades més llargues.

El far encès enlluerna l'espai,
amb el camí d'una nova esperança,
i entre les barques s'amaga el sospir
d'una sirena que dorm a la platja.

Tot passejant he escoltat el seu cant,
un plany antic i una pena amagada,
i he retornat als carrers i la gent
amb el cor ple de llegendes llunyanes.

He retornat als carrers i la gent.
La vida encara un esforç em demana,
I aparadors plens d'objectes banals
omplen de somnis la inútil vesprada.

Sota la llum de fanals emboirats
el port s'adorm i la nit se li abraça,
quan les gavines amaguen el sol
sota el tresor oblidat d'un pirata.

Sota un tresor que mai retrobaré,
veus de sirena, cançó de l'onada
que va i que ve sense saber el perquè
d'aquesta dansa, lleugera i salada.
He retornat als carrers i la gent.
Així és el món, i la vida, i la platja,
així és la dansa del món i els estels.
sorres d'oblit, cementiris de l'aigua.